

РОШАНИ ЧОКШИ

АРУ ШАХ И ПЕСЕНТА НА СМЪРТТА

РОМАН ЗА ПАНДАВИТЕ

КНИГА ВТОРА

София, 2019

ROSHANI CHOKSHI

ARU SHAH AND THE SONG OF DEATH

(A Pandava Novel Book 2)

Copyright © 2019 by Roshani Chokshi

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2019

© Борис Стоилов, корица, 2019

ISBN 978-619-01-0481-0

РИК РИЪРДЪН ПРЕДСТАВЯ

Рошани Чокши

АРУ ШАХ
и ПЕСЕНТА на СМЪРТТА

Роман за Пандавите
книга втора

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

*На моите сестри: Нив, Виктория, Бисма, Моника и Шряя.
Наистина трябва да измислим своя тематична песен!*

ГЛАВА ПЪРВА

Ти пък кой си?

Ару Шах държеше в ръцете си гигантска мълния и страшно ѝ се искаше да я използва. Само че ако я използваше сега, имаше риск да привлече цяло стадо зомбита, които в момента бяха плъзнали навсякъде из Нощния базар.

– Това е най-супергадната събота – изстена Мини, притиснала своето небесно оръжие до гърдите си като плюшено мече.

Докато духовният баща на Ару – богът на гръмотевиците – ѝ беше дарил мълния, наречена „ваджра“, то духовният баща на Мини – богът на смъртта – ѝ беше дал магически жезъл на смъртта, който тя свойски наричаше ЖС.

Двете бяха клекнали под една маса до сергията „Сладкиши и сладомечти“ и наблюдаваха през цепките между дъските как гражданите на Другия свят тичат, крещейки и изпускайки чантите си за пазаруване, или какъвто беше случаят с един *ракша* с бича глава, бърхят преминаващите зомбита по главите с пълни торби с домати.

Над главите им се чу острият звук на съобщение по озвучителната уредба:

ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ! УСТАНОВЕНО Е НЕЖЕЛАННО ДЕМОНИЧНО ПРИСЪСТВИЕ В РАЙОНА! НЕЗАБАВНО НАПУСНЕТЕ НОЩНИЯ БАЗАР! ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ...

Ару много мразеше да стои на едно място. Обаче задачата им тук не беше да се бият, а да *намерят* нещо, защото някъде тук, в Нощния базар, имаше крадец, който беше вдигнал тревога в Другия свят и вероятно беше пусал всичките тези зомбита.

За съжаление, този крадец беше най-новата ѝ сестра Пандава.

Което значеше, че – точно както Ару и Мини – и тя беше прероденото възплъщение на един от петимата легендарни братя – полубожества от индийската митология. Преди няколко часа я бяха видели да носи един огромен лък и стрела, а Бу (техният гълъб наставник) им беше обявил: *Ето това е сестра ви.*

– Ару! – пошепна Мини.

– Шшшшт! Някое зомби може да ни намери...

– Мисля... мисля, че вече ни намери... – отговори Мини.

Ару се завъртя точно навреме, за да види как две бледи ръце обръщат масата, под която се бяха скрили. Ярка слънчева и лунна светлина ги заля от наполовина дневното, наполовина нощно небе отгоре. Ару запримигва заслепена. Не можа добре да види лицето на зомбито, което строши единия крак на масата (сергията изрева: *КАК СМЕЕШ, БЕ!*) и го размаха към тях.

Вероятно Ару трябваше да е уплашена, но тя имаше страховитото оръжие и знаеше как да го използва.

Тя метна ваджра като копие. Мълнията изби дървения крак от хватката на зомбито и то прибра ръката си, явно усетило болка. Цялата сергия със сладкиши се изсипа върху него.

– Бягай! – каза Мини.

Ваджра мигом се върна в ръцете на Ару и тя хукна.

Около тях в Нощния базар цареше пълен хаос. Имаше съборени витрини, а докато повечето продавачи бяха избягали, самите търговски обекти продължаваха битката. Една омагьосана сергия за цветя беше превърнала украсата си в хелоуински тикви, които избухваха една по една, а в секцията за кухненски принадлежности цяла армия дървени лъжици се бяха обединили, за да удрят зомбитата по главите. Когато нападате-

лите разсипаха голяма купа стъклени топчета и започнаха да се хлъзгат и препъват в тях, магазинерът изрева ядосано: *ЩЕ СИ ПЛАТИТЕ ЗА ТОВА! И НЯМА ДА ВИ ДАМ СЪБОТНА ОТСТЪПКА, ДА ЗНАЕТЕ!*

– Това зомби ни преследва! – извика Мини към Ару.

Ару погледна през рамо. И наистина – същото зомби напредваше след тях, като разбутваше подивелите колички за пазаруване, които тревожно се носеха насам-натам из Нощния базар.

– Защо *всички* зомбита се кълчат, като вървят? – попита Ару. – Това да не е някакво всеобщо зомбийско правило?

Тя хвърли ваджра като мрежа, като си мислеше, че така ще го спре, но електрическата мрежа се изплъзна покрай него и зомбито стъпи през нея. Ару се намръщи. Може би не се беше прицелила добре, защото тичаше... но ваджра досега не беше пропускал, когато го хвърли. Оръжието мълния отскочи обратно към нея, превърна се в гривна и се уви около китката ѝ.

Мини спря внезапно пред входа на секцията за замразена пица и магии. Едно стадо колички за пазаруване, сгъшени плътно една до друга от страх, ѝ препречваше пътя.

– Ето я! – каза Мини.

В края на пътеката, между рафтовете, Ару зърна другото момиче Пандава. *Крадлата*. Тя се беше превърнала в син вълк и носеше голям лък и стрела между зъбите си, докато бягаше.

– Ей! *Спри на място!* – извика Мини.

Само че нямаше как да я догонят. Количките за пазаруване пред тях съскаха и се поклащаха напред-назад като разгневени котки. А зад тях зомбито се приближаваше все по-близо с кълчещата походка.

– Можеш ли да ни направиш невидими? – попита Ару. – Може би ще успеем да се изплъзнем покрай него?

Едно от новите неща, които Мини беше научила по време на обучението си като Пандава, беше да използва жезъла, за да създаде щит на невидимост. Само че още не беше съвсем овладяла изкуството. Мини замахна с жезъла си, образувайки арка във въздуха, като така създаде силово поле около тях двете – обаче то веднага премигна и изчезна.

От другата страна на ядосаните колички крадлата Пандава се измъкна, преди Ару да успее да я хване.

Зад тях внезапно се чу тихо изръмжаване. Ару се обърна бавно, опитвайки се мислено да накара ваджра отново да се превърне в мънция. За първи път успя хубавичко да огледа зомбито. Беше високо и носеше бяла манта, разгърдена така, че се виждаше, че под мантата няма нищо друго, а точно над сърцето му имаше странен блед белег. Не като рана, а като центъра на паяжина, която изглеждаше като скреж, пълзящ по кожата. А после забеляза нещо още по-зловещо. Копчетата на мантата бяха емайлирани пръчици във формата на зъби. По левия ревер бяха избродирани думите:

**ДОКТОР ЪРНСТ УОРЪН, СТОМАТОЛОГ
 ОТВОРЕТЕ ШИРОКО УСТАТА!**

– Зомбито е зъболекар? – каза Ару.

– Леля ми е зъболекарка – отвърна Мини. – Казва, че професията носела много болка.

– Така си е.

Явно сериозно обидено, зомбито нададе гърлен вик и се хвърли към тях.

Прекараните седмици на обучение веднага си казаха думата. Само след миг двете момичета застанаха гръб срещу гръб, готови да използват оръжията си. Зомбито изрева и вдигна ръце. Мини захвърли жезъла към глезените му и го събори. Ару усука ваджра в ръцете си, докато той се превърна във въже. После го хвърли към зомбито, като върза ръцете и краката му.

Мини се усмихна широко към Ару, но след секунда усмивката ѝ угасна.

– Не се паникьосвай – каза Ару. – Две срещу един свърши работа!

– Да, ама как ще бъде „две срещу двайсет“?

Ару проследи погледа на Мини. Паника прониза сърцето ѝ, докато пред очите ѝ двайсет зомбита запристъпваха иззад изпотрошените витрини. Всички имаха безизразни лица и

разкъсани ризи, през които се виждаха същите рани като от скреж точно над сърцата. Зомбито от сергията със сладкиши се освободи от въжето мълния само след миг и ваджра се метна обратно в ръцете на Ару. До нея Мини хвърли още едно силово поле, но то премигна и изгасна със съскане.

– Оръжията ни не работят – каза Мини.

Ару не искаше да го признае, но Мини беше права. Това трябваше да е невъзможно. Небесните оръжия обикновено преодоляваха всичко, освен... е, освен *други* небесни оръжия.

Точно в този момент над тях премина сянка. И двете момичета погледнаха нагоре точно навреме, за да видят Бу, който се носеше към тях. В ноктите си стискаше малко сиво шишенце.

– Това са *моите* Пандави! – изписка той на зомбитата.

Гълъбът се спусна точно пред момичетата и разби шишенцето в земята. Наоколо се издигнаха облаци дим, замъглявайки видимостта пред зомбитата. Пляскайки бързо с криле, Бу направи обратен завой и каза:

– Няма време за губене, момичета. Тръгвайте да хванете сестра си.

Ама че сестра, помисли си Ару. Та нали точно другата Пандава – която и да беше тя – ги беше забъркала в тази каша.

– Ами ти? – притеснено попита Мини.

– Аз съм гълъб със способности за масово досаждане. – Бу изду гърди. – Не ме мислете. Просто я намерете!

Ару и Мини се обърнаха към тълпата ядосани колички. Количката, която беше най-близо до тях, изскърца с металната си решетка като със зъби, а после се вдигна на задни колела. Ару размахва ваджра, все още във формата на въже, над главата си и го хвърли като ласо към количката. Тя се опъна ядосано, но мълнията държеше здраво. Ару се покачи в количката и дръпна Мини след себе си.

– Дий! – извика Ару, използвайки ваджра като юзда.

Пазарската количка изпръхтя, вдигна се на задни колела и се втурна през останалите от стадото и по коридора между витрините със замразени храни. Без да слиза от количката, Мини се наведе и започна да събаря стотици кашони на пода, за да спре зомбитата, които ги преследваха.

– Ще плащам от джобните си години наред, за да покрия щетите – извика тя.

Ару дръпна юздите надясно, като насочи количката към последното място, където бяха видели момичето Пандава. В края на коридора една пътека от утъпкана почва водеше към спортно игрище, където тя знаеше, че някои от учениците тренират. Ару и Мини никога не бяха срещали другите деца, които – заради произхода си – имаха право да учат в Другия свят. Ару обичаше да си мисли, че двете с Мини ги държат отделени от тях, защото – като *Пандави* – на тях им бяха нужни *специални* уроци. Мини обаче подозираше, че истинската причина е, защото им бяха нужни уроци, за да наваксат – като повтарачи на класа.

Когато стигнаха до игрището, Ару забеляза две момичета, които се бореха кое да използва златен лък и стрела. Едното от тях беше сестрата Пандава, която бяха виждали и преди – онази, която умееше да мени формата си. Тя имаше кафява като кестен кожа, със златни кичури в косата. Освен това беше абсурдно висока и макар да имаше дълги крайници, те не бяха кльощави като на Ару, ами дебели и яки – и покрити с метални гривни.

А другото момиче? Ару имаше чувството, че са ѝ изкарали въздуха – като след удар в корема.

– Как е възможно това? – прошепна Мини.

Защото момичето, с което Пандавата се бореше, беше...
Ару.